

Sygnatura akt VIII Ga 27/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Piotr Sałamaj

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 września 2014 roku, sygnatura akt V GC 117/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Piotr Sałamaj SSO Krzysztof Górski SSR del. Anna Górnik

Sygn. akt VIII Ga 27/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 listopada 2013 r. powód M. T. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 9.564,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 8.765,42 zł od dnia 29.04.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1217 zł. W uzasadnieniu wskazano, że powód M. T. (1), kierując pojazdem F. (...) nr. Rej (...), uczestniczył w dwóch zdarzeniach drogowych tj. w dniu 16 marca 2013 r. oraz w dniu 26 marca 2013 r., a po przeprowadzeniu postępowań likwidacyjnych pozwana wypłaciła powodowi kwoty odszkodowań, które nie pokrywały łącznej wartości szkód. Pełnomocnik powoda podał, że na dochodzone należności składają się kwoty: 6365,42 zł nieuregulowane koszty naprawy, 900 zł utrata wartości pojazdu, 1500 zł utrata zarobków i 799,50 zł koszty opinii technicznej.

W odpowiedzi na pozew pozwana w całości zakwestionowała żądanie zawarte w pozwie, podkreślając, iż wyliczona i wypłacona kwota w całości pokrywa roszczenia powoda wynikające z przedmiotowego zdarzenia.

Wyrokiem z dnia 26 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział V Gospodarczy zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda M. T. (1) kwotę 7.564,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6.765,42 zł od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, w pkt. II oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt. III zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.699,42 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu, natomiast w pkt. IV nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim kwotę 137,41 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane po ustaleniu przez Sąd, że w wyniku kolizji drogowej w dniu 16 marca 2013 r. oraz w dniu 26 marca 2013 r. został uszkodzony samochód marki F. (...) o nr rej. (...) należący do powoda M. T. (2). Sprawcą kolizji byli kierujący ubezpieczeni z tytułu OC u pozwanej. Pozwany prowadził oddzielnie postępowanie likwidacyjne dotyczące dwóch oddzielnych zdarzeń. Na skutek prowadzonych postępowań likwidacyjnych pozwany (...) S.A. w W. wypłacił powodowi kwotę odpowiednio 4010,06 zł za pierwszą szkodę z dnia 16 marca 2013 r. oraz kwotę 2972,01 zł za szkodę z dnia 26 marca 2013 r. W dniu 7 maja 2013 r. biegły sądowy w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego I. G. dokonał oględzin samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) i sporządził kosztorys naprawy pojazdu przyjmując oryginalne części producenta oraz przyjął stawkę za 1 rbg pracy mechanika - blacharza i lakiernika w wysokości 95,00 zł netto wg. średnich stawek stosowanych przez nie autoryzowane warsztaty naprawcze na rynku lokalnym. W szkodzie z dnia 16 marca 2013 r. kosztorys naprawy wyniósł 7306,43 zł brutto. W szkodzie z dnia 26 marca 2013 r. kosztorys naprawy wyniósł 6327,28 zł brutto. W przypadku obu szkód łącznie kosztorys naprawy wyniósł 13.752,89 zł brutto. Niższa wycena wynikała z oczywistego błędu biegłego sądowego, który przyjął niewłaściwą kwotę w naprawie drzwi. W opinii ustnej przed Sądem Rejonowym biegły sprostował w tym zakresie opinię wskazując, iż koszty naprawy są takie same dla lewych drzwi tj. 1750 zł netto. W szkodzie z dnia 16 marca 2013 r. w przedmiotowym pojeździe nie stwierdzono rynkowego ubytku wartości pojazdu natomiast w szkodzie z dnia 26 marca 2013 r. w niniejszym pojeździe uszkodzone zostały elementy odejmowalne oraz elementy nie odejmowalne wymagające wykonania ich naprawy połączone z formowaniem otworu drzwi tylnych, co pozwoliło ustalić rynkowy ubytek wartości w pojeździe na kwotę 400 zł. Biegły zmienił tę kwotę z 300 zł z opinii pisemnej z uwagi na błąd w wycenie drzwi. Wedle ustaleń Sądu Rejonowego I Instancji popartych opinią biegłego utrata wartości pojazdu wyniosła 400 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest w przeważającej części zasadne.

Sąd I instancji jako podstawę odpowiedzialności pozwanej wskazał art 822 k.c. uznając za bezsporny fakt, iż pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za szkody wynikłe z przedmiotowych zdarzeń drogowych. Sąd Rejonowy wskazał, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego, albowiem w obu przypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Podał, że do ustalenia szkody w ubezpieczeniu OC stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, a związek przyczynowy w sensie sprawstwa jest w zakresie odpowiedzialności gwarancyjnej zastąpiony związkiem normatywnym, to jest przepisem ustawy lub postanowieniem umownym wiążącym obowiązek naprawienia szkody z określonymi okolicznościami jej powstania. Przy ubezpieczeniu OC odesłanie do obowiązującego prawa oznacza odesłanie do art. 361 kc., a więc do związku przyczynowego adekwatnego. Do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu OC znajduje zastosowanie obowiązująca w prawie odszkodowawczym zasada pełnego odszkodowania, która odnosi się do szkody wyrządzonej przez ubezpieczonego innej osobie i została w niniejszej sprawie zastosowana. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że powód ma za zadanie minimalizację szkody i nie może być wzbogacony wypłaconym odszkodowaniem. Wskazując, że kwestią sporną w niniejszej sprawie jest rozmiar poniesionej przez powoda szkody, która bezpośrednio przekładała się na wysokość należnego mu odszkodowania Sąd I instancji podał, że przedłożone przez strony opinie rzeczoznawców budziły jego wątpliwości, w szczególności ze względu na dzielące je różnice, zarówno w zakresie rozmiaru odniesionych szkód jak i ich wartości. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy w całości oparł swoje stanowisko o treść opinii biegłego sądowego I. G. uznając, że przeprowadzona w sprawie opinia jest wiarygodna i rzetelna, zaś zawarte w niej wnioski uznał za zgodne z rzeczywistością. Sąd uznał, że biegły sądowy sporządził opinię jasną i pełną, a oczywisty błąd w opinii sprostował. Koszty naprawy biegły ustalił na kwotę 13.752,89 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że kwoty wypłacone przez pozwanego (...) S.A. w W. (kwota 4010,06 zł za pierwszą szkodę z dnia 16 marca 2013 r. oraz kwota 2972,01 zł za szkodę z dnia 26 marca 2013 r.) nie były wystarczające do pokrycia w całości roszczenia powoda, a wyliczona kwota odszkodowania nie obejmowała ubytku wartości rynkowej pojazdu na skutek napraw blacharsko-lakierniczych. Podkreślił, iż zgodnie z treścią opinii biegłego łączny koszt naprawy to 13.752,89 złotych.

Sąd wskazał, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego wskazany jest w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. (...)) oraz przywołał normę art. 361 kc wskazującą, że zobowiązany do naprawienia szkody powinien pokryć wszelkie koszty pozostające w związku przyczynowym, ze szkodą. Tym samym dochodzona pozwem kwota stanowi wartość szkody w rozumieniu art. 361 kc i wynika z różnicy, jaką stanowi wartość pojazdu ze stanu sprzed zdarzenia oraz po jego naprawie.

Sąd Rejonowy, ustalając za biegłym sądowym, spadek wartości auta z uwagi na przebyte kolizje na kwotę 400 zł na zasadzie 822 kc zasądził tę kwotę jako action directa, natomiast koszt łącznej naprawy ustalił na kwotę 13.752,89 złotych. Zasądził całość kosztów naprawy w kwocie 6365,42 zł.

Za uzasadnione uznał nadto Sąd doliczenie do szkody kosztów sporządzonej na zlecenie powoda opinii rzeczoznawcy w kwocie 799,50 zł, albowiem w sprawie niniejszej koniecznym było przed wystąpieniem z powództwem do Sądu zwrócenie się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powód był w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem ubezpieczyciela polegającym na odmowie wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania i był to ekonomicznie uzasadniony wydatek poniesiony w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a co za tym idzie odszkodowanie powinno obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powoda. Sąd uznał za wiarygodny dowód z przedłożonego przez powoda rachunku.

Uzasadniając oddalenie roszczenia w części w zakresie utraconych zarobków Sąd I Instancji bazował na wskazanych powyżej przepisach i podał, że powód nie przedstawił żadnych dowodów poza własnym przesłuchaniem. Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom powoda podając, że miał on interes osobisty w składaniu zeznań o określonej treści. Sąd Rejonowy podał, że powód składając zeznania nie był pewny utraconych zarobków, nie potrafił wskazać kosztów uzyskania przychodu, nie potrafił podać dokładnie i precyzyjnie wyliczenia składek. Przyjmując, że to na powodzie ciążył obowiązek dowiedzenia wysokości szkody wynikający z przepisu art 6 k.c Sąd uznał, że powód temu obowiązkowi nie podołał, albowiem nie przedstawił dowodów stwierdzających fakt utraty zarobków za pracę w czasie naprawy przedmiotowego samochodu.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. i zasadę odpowiedzialności stron za wynik. Sąd Rejonowy przyjął, że powód wygrał proces w 79% , a co za tym idzie nakazał pozwanej zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 2699,42 zł. Sąd Rejonowy wyliczył, że koszty powoda to 479 zł z tytułu opłaty od pozwu, 1217 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, 2400 zł wynagrodzenie biegłego - łącznie 4096 zł i z tego 79% to 3235,84 zł. Koszty pozwanej to 21 % z tytułem zastępstwa prawnego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 536,42 zł. Po potrąceniu kwota podlegająca zasądzeniu na rzecz powoda to 2699,42 zł.

Strona powodowa wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części oddalającej powództwo ponad kwotę 7.564,92 zł i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda dodatkowo kwoty 1.500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2013 roku oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obydwie instancje.

Wyrokowi zarzucono sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego polegającą na całkowitym pominięciu dowodu z rachunków złożonych do akt szkody.

W uzasadnieniu powód podał, że przedstawił odpowiednie dowody na wykazanie wysokości utraconych zarobków, a mianowicie oryginały trzech fiskalnych raportów miesięcznych (wydruki z kasy fiskalnej) z miesięcy bezpośrednio poprzedzających marzec 2013 roku, a więc miesiąc, w którym powstała szkoda. Pełnomocnik powoda podał, że również na rozprawie z dnia 8 kwietnia 2014 roku powód podał jak została wyliczona utrata zarobków i że wynika ona z faktycznego przestoju samochodu przez 9 dni.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powód nie udowodnił utraconych zarobków w kwocie 1.500 zł, nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów potwierdzających fakt poniesienie szkody z tego tytułu oraz jej wysokość, a wydruki z kasy fiskalnej znajdujące się w aktach szkody nie wykazują jakie dochody osiąga powód, lecz wysokość obrotów. Dodatkowo pozwana podniosła, że zeznania powoda, że „średnio zarabia 5.000 zł miesięcznie” są niewiarygodnie, choćby w kontekście wydruków z kasy fiskalnej, na które powołuje się powód.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna w całości.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 378§1 k.p.c., w granicach wniesionej apelacji, rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Apelujący wskazał jedynie na swoje przekonanie, iż wykazał zasadności swojego roszczenia w zakresie utraconych korzyści, nie wskazał przy tym, by stan faktyczny w istocie był odmienny niż ustalony przez Sąd, ani tym bardziej przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. Nie podał więc, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając ich wiarygodność i moc dowodową (por. orzec. SN z 23.01.2001r. (...) LEX 52753, z 10.01.2002, II CKN 572/99, LEX 53136). W żaden sposób nie odniósł się do wskazanych przez Sąd dowodów, w szczególności z zeznań samej strony w przedmiocie tego elementu szkody. Brak jest w apelacji jakiegokolwiek konkretnego odniesienia, które pozwalałoby ustalić, które oceny Sądu Rejonowego i dlaczego apelujący kwestionuje.

W ocenie Sądu odwoławczego analiza treści uzasadnienia wyroku pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a ocena ta w żaden sposób nie nosi cech dowolności. Sąd Rejonowy odniósł się do wyników postępowania dowodowego, w tym do zeznań strony i na ich podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, nie podważone przez skarżącego. Analiza raportów z kasy fiskalnej w żadnej mierze nie podważa ustaleń Sądu I instancji. Wynika z nich bowiem, że przychód za grudzień 2012 roku wynosił 5.038,50 zł, za styczeń 2013 roku – 2695,50 zł, a za luty 2013 roku – 3.129 zł. Jak prawidłowo wskazał Sąd, pozwany w żaden sposób nie wykazał kwoty poniesionych kosztów za powyższy okres oraz kwot odprowadzonych należności publicznoprawnych. Kosztów tych nie ponosił bowiem w okresie kiedy pojazd był naprawiany. Tym samym

utracone korzyści za ten okres nie stanowią prostego przeliczenia przychodu na dni miesiąca. Ciężar wykazania kwoty utraconych korzyści ciążył na powodzie i obowiązkowi temu powód nie podołał.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – na kwotę 90 złotych.

SSO Piotr Sałamaj SSO Krzysztof Górski SSR del. Anna Górnik

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. Akta przedłożyć z (...)